

Parochie 1
 In de pen 6
 Buitenland 8
 Klapstoel 9
 Boeken 11
 Dossier 12
 Varia 14
 Op·tocht 16
 Mensen 17
 Bisdom 18
 Podium 20

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Jongeren en hun toekomst

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
 KERK & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
 UITGEVER**

Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofredacteur

Bert Claerhout

Eindredacteur

Peter Goordts

Redacteurs

Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Optocht

Martine Croonen

secretariaat.kl@kerknet.be

Diocesane redactie Antwerpen

Persdienst Bisdom Antwerpen

Schoenmarkt 2

2000 Antwerpen

tel. 03 202 84 30 (van maandag tot

woensdagmiddag)

fax 03 202 84 31

redactie.bisdom.antwerpen@

kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge

Heilige Geeststraat 4

8000 Brugge

tel. 050 33 59 05

fax 050 34 14 32

persdienst.bisdom.brugge@

kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin

Bisdomplein 1

9000 Gent

tel. 09 225 16 26

fax 09 223 39 59

eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Persdienst Bisdom Hasselt

Vrijwilligersplein 14

3500 Hasselt

tel. 011 28 84 58

fax 011 28 84 78

persdienst@bisdomhasselt.be

Diocesane redactie Mechelen - Brussel

Pers- en informatiedienst

Wollemarkt 15

2800 Mechelen

tel. 015 21 65 01

fax 015 20 94 85

aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp

Catapult, Antwerpen

Lay-out & Zetwerk

Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus

Leopold II laan 53

1080 Brussel

tel. 02 428 21 03

fax 02 428 37 55

katrien.lannoo@trevipius.be

www.trevipius.be

DIENST PAROCHEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigin-

gen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

„ Een van de mythes die het afgelopen jaar werden ontkracht, is dat jongeren materialistisch en niet geëngageerd zijn. De *indignados* bezetten een tijdlang de pleinen van diverse Spaanse grootsteden en honderdduizenden actievoerders trokken in meerdere Europese landen de straat op. Ook in de Arabische wereld namen jongeren het voortouw in de strijd voor maatschappijvernieuwing. En onder de slogan *Occupy Wall Street* ontstond in Amerika een protestbeweging van jonge demonstranten die hun tenten bij financiële en politieke machtscentra opsloegen.

Bijna elke protestactie van jongeren haalde in 2011 het nieuws. Dat had deels te maken met het door velen gekoesterde vooroordeel dat de 'jongeren van tegenwoordig' zich narcistisch gedragen, maatschappelijk ongeïnteresseerd zijn en alleen belang hechten aan geld, zeg maar 'veel geld' verdienen. Voor wie die mening is toegedaan, ontstond het massale jongerenprotest dan ook niet toevallig. Welke beslissingen onze politici ook nemen, op langere termijn betalen jongeren daarvoor de prijs. Niet dat ze het daarom minder goed zullen hebben, maar ze zullen moeten knokken om er te komen. De jeugdwerkloosheid in Europa ligt nu hoger dan in het afgelopen decennium en vooralsnog lijkt er geen verbetering op komst.

Misschien heeft die actiebereidheid van de jongeren echter minder met eigenbelang te maken, dan wel met onvrede met een samenleving die haar prioriteiten verkeerd stelt. Met een sterke weerzin ook voor een politieke cultuur van gevestigde belangen, die hen met problemen opzadelt in plaats van ze op te lossen. Niet voor niets leren allerlei onderzoeken bij jongeren dat zij het vermogen van de huidige politieke leiders om aan een hoopvolle toekomst en een cultuur van verbondenheid te bouwen, zeer laag inschatten.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Alarmbel

KERK & leven, 28 DECEMBER 2010

Mijn gelukwensen aan Marcel van Nieuwenborgh met zijn column *De emoties van een anker*.

Het kan niet genoeg worden benadrukt dat de regering verkeerd bezig is in haar zoektocht naar geld en dat dit uiteindelijk de armen armer en de rijken rijker zal maken.

Laat de rijken eerlijk belastingen betalen in plaats van hun door 'geslepen constructies' nog meer voordelen te verlenen.

En nog dit: staken moet inderdaad het laatste middel zijn, maar ik denk dat de vakbonden en al wie om de medemens is bekommerd, gelijk hebben wanneer ze aan de alarmbel trekken.

Herman WAES, Brugge

KU Leuven

KERK & leven, 21 DECEMBER 2010

Ook in de academische wereld kennen nog weinigen het begrip 'katholiek'. Onbekend is onbemind.

Tot twintig jaar geleden had ik contacten met leidinggevende academici en stond ik in bewondering voor hun fenomenale geheugen, hun parate woordenschat en verbazende vakkennis. Niettemin had ik de indruk dat de godsdienstige overtuiging van sommigen terugging tot de periode van hun plechtige communie. Met andere woorden, hun godsdienstigheid leek helemaal niet mee geëvolueerd met hun proces van volwassenwording.

Die vaststelling bleek onder meer uit het ridiculiseren van christelijke symbolen, alsof die hooggeleerden ook een schouderklopje verwachtten vanuit politiek correcte hoek en daarvoor een inspanning leverden om het christendom samen op een hoopje te gooien met andere verschijnselen, zoals het Oost-Congolese Armée du Seigneur.

Hun gebrek aan belangstelling voor het rooms-katholieke geloof en de godsdienstigheid, blijkt uit hun onwetendheid dat paus Benedictus XVI gestadig intense contacten heeft met vele academici van over de hele wereld. Ook al geeft onze binnenlandse pers verkeerdelijk de indruk dat wat de kerkleider zegt en schrijft, slechts een strikt persoonlijke inspiratie is van hemzelf of iets dat hem door andere en vaak oudere geestelijken werd ingefluisterd.

Toch is het de morele plicht van diegenen die zich over de K bezinnen om na te denken over de menselijke waarden ervan, vooraleer ze zich onverantwoord en lichtzinnig negatief uitlaten.

J. BOERJAN, Brasschaat

Kersttijd en nederigheid

KERK & leven, 21 DECEMBER 2010

Nogal wat lezers maakten de afgelopen weken bedenkingen die allemaal te maken hadden met dat vreselijke woord 'restauratie'. Soms was er een ondertoon van wrevel bij. Waarom toch? Zijn we dan niet allemaal bekommerd om

Verbondenheid, het begrip is zo oud als de straat en dat geldt ook voor het achterliggende concept om de samenleving bijeen te houden. Hoe creëer je evenwel zo'n maatschappelijke verbondenheid? Een journalist van *De Standaard* vroeg het recentelijk aan de gerenommeerde reclamemaker Guillaume Van der Stighelen, wiens zoon in 2011 door een stom ongeval op een studentenfiets is overleden. Sindsdien helpt Van der Stighelen anderen die met gelijkaardige ervaringen worden geconfronteerd. Over de vraag naar verbondenheid hoefde hij dan ook niet lang na te denken. Hij verwees naar de term 'naastenliefde' en vroeg zich af wat er met dat woord is gebeurd: „Is het misschien te katholiek?”

In datzelfde interview vertelde Van der Stighelen over Amerikaanse kinderen die 's zaterdags sociaal werk verrichten. Hij benadrukte dat je pas vreugde kent als je iets voor iemand kunt doen. „De vraag hier is altijd: wat krijg ik en/of wat verdien ik? Die 'krijgcultuur' is alleen gericht op het ik en dat is het wat de mens vandaag eenzaam maakt.” Ook geldinzamelingen voor het goede doel zitten volgens hem te veel in die 'krijgcultuur': je geeft wat en dan ben je ervan af. Ondanks alle mogelijke kritiek op het vaak infantiele showgehalte van een actie als Music for Life, ziet Van der Stighelen daarin nochtans een teken van hoop: „Je moet er tenminste iets voor doen, al is het maar wafels bakken of van Aalst naar Antwerpen fietsen. Iets doen voor anderen, dat vinden mensen prettig.”

Leuk om dat van een ander te horen. Het bevestigt ook dat de opvatting dat de jongeren van nu materialistischer en minder maatschappelijk geïnteresseerd zijn, niet klopt. Net zoals het beeld van de contesterende babyboomgeneratie van destijds één groot romantisch cliché was. De waarheid is dat elke generatie op haar manier strijd moet leveren voor de toegang tot de maatschappij. Zo is dat altijd geweest. En zo zal het vermoedelijk altijd blijven.„

onze Kerk, het godsvolk en ons geloof?

De Heer veegde ook maar enkele keren sommigen de mantel uit, en dat was bijna telkens tegen de hooghartige en schijnheilige schriftgeleerden – de gezagdragers van het joodse volk in Jezus' tijd – tegen de kooplieden in de tempel en ook eens tegen Petrus toen Hij hem beval een stap achteruit te doen omdat Petrus eigenlijk de taal van het kwaad sprak.

Laten wij dat dus niet doen tegen elkaar, want wij bekennen ons allen tot zijn leerlingen, zijn zoekenden, zijn gelovigen.

Wat wordt er eigenlijk bedoeld in de vele bedenkingen met „een samenleving, een maatschappij, die gelovig moet zijn”? Waar in zijn blijde boodschap heeft de Heer ons ooit gevraagd ervoor te zorgen dat de samenleving gelovig zou zijn? Mogen wij niet stellen dat geloven een persoonlijke liefdesrelatie is en dat wij, het godsvolk, het geluk hebben die relatie te beleven in de gemeenschap van wie in Hem gelooft?

Geloven in God doen wij inderdaad niet alleen, maar gedragen, gesterkt door en dag na dag generaliseerd in de schoot van zijn volk. Maar het blijft een persoonlijke relatie. Credo, ik geloof, is de eerste persoon van de vervoeging.

Zou er geen zeer intense band bestaan tussen echte 'restauratie' en de kersttijd? Echte 'restauratie' is geen lapwerk, geen autoritair terugfluiten. Het is een in ons geval teruggeven, een terug in bezit stellen van het gelovige godsvolk aan

de Heer. Augustinus gebruikte het woord zelfs om 'verfrissing' uit te drukken. De kersttijd kan voor elk van ons een totale verfrissing betekenen van ons geloof, van onze persoonlijke relatie met God, beleefd en uitgedrukt samen met de hele geloofsgemeenschap.

In het kerstgebeuren, de menswording van Jezus, komt aan het licht dat God de mens zo zeer liefheeft, dat Hij zijn eigen Zoon in totale kwetsbaarheid en afhankelijkheid als een hulpeloos ukje laat geboren worden, in de meest armoedige omstandigheden.

Paulus aarzelt niet te stellen dat God ons zijn Zoon zond in de gedaante van een slaaf. Totale nederigheid-ontlediging is dan ook een van de fundamentele lessen van Kerstmis. Wat een enorm contrast met onze menselijke eigengereidheid en hoogmoed, die ons zo verblinden dat wij niet echt kunnen liefhebben. Toch is het dat wat Jezus van ons verlangt opdat zijn Rijk, dat niet van deze wereld is, zou komen.

Fernand FLEURBAEY, Kontich

controle
cim

2010